

det Spørgsmaal, til Fordeel for hvem den der omhandlede Confiskation skal finde Sted, er det vist ganske rigtig, hvad han meente, at den maa finde Sted til Fordeel for den forurettede Forfatter under Forudsætning af, at han ikke kan komme til sin Ret paa anden Maade; saaer han den Stadeserstatning, som Paragraphe hjemler ham, paa anden Maade, har han jo ingen Ret i saa Henseende. Naar den ærede Taler har opholdt sig ved den Mellemfætning, der findes i næstsidste Punktum af denne Paragraph „forfaavidt Eftertrykket ikke efter sin Natur medfører større Straf“, og har meent, at her burde findes en udtømmende Bestemmelse om, hvilke Straffe Eftertryk bestandig maatte medføre, skal jeg tillade mig at henvise til Motiverne, hvor der udtrykkelig staaer, at der med dette Forbehold er sigtet til de Tilfælde, hvor der ved Eftertryk er begaaet et egentligt Bedrageri; Udtrykkene ere saaledes: „Det er iøvrigt klart, at der, naar Eftertryk foretages paa en underfundig Maade, saaledes at Skriftet paatrykkes den rette Forlæggeres og Bogtrykkeres Navne m. m., finder et egentlig Bedrageri Sted.“ Da der nu gives andre Love, hvor Straffen for slige mislige Forhold er bestemt, er det unødvendigt, at der herom optages nogen Bestemmelse i nærværende Lov. Ligeledes er det efter Motiverne klart, at § 22 ikke alene sigter til § 21. Til disse korte Bemærkningerne skal jeg for Diebliffet indskrænke mig.

Dahl: I Anledning af, hvad jeg anførte for med Hensyn til § 22, maa jeg endnu tilføje, at det forekommer mig høist naturligt og rimeligt, at den Forurettede ikke kan forfølge Sagen uden ved ordinært Søgmaal, da under Politiretten kun henhøre de Sager, der specielt under samme ere henlagte; jeg troer ikke, at Sager, der anlægges i Anledning af Overtrædelse efter denne Lovgivning, kunne anlægges uden ved ordinært Søgmaal, og endnu mindre kan altsaa Politiet efter Foranledning fra den Forurettede anlægge offentlig Politisag. Med Hensyn til, hvad den ærede Justitsminister anførte angaaende Confiskationen efter § 19, maa jeg endnu tilføje, at det forekommer mig høist rimeligt, at de Indtægter, hvis der

overhovedet kan blive nogle, som den Confiskation, der skal finde Sted, medfører, maae tilfalde det Offentlige. Det synes mig ikke, hvis saadanne Bærter blive confiskerede, i sin Orden, at Indtægten derved, der forøvrigt vil blive meget ubetydelig, skulde tilfalde enten Private eller nogen Anden, men alene det Offentlige. Naturligviis maa et saadant Bærfkun afhændes som Maculatur. Det følger ogsaa af sig selv, at den Forurettede, for hvem den bliver betalt, maa kunne søge Erstatning i det Beløb, der indkommer ved Confiskationen.

Indenrigsministeren: Da jeg hører, at der har været Spørgsmaal om Forfølgningsmaaden, skal jeg for mit Vedkommende bekræfte, hvad jeg troer med Nødvendighed fremgaaer af Loven i Forbindelse med Lovgivningens almindelige Grundsætninger, at Søgmaalet efter § 22 er privat Søgmaal, der maa forfølges ad den sædvanlige Retstvei, saa at der ikke i Kraft af denne Lov kan blive noget criminelt Søgmaal, hvis ellers ikke den almindelige Lovgivning om Bedrageri bliver afficeret; thi da stiller Forholdet sig paa en anden Maade.

Da ellers Ingen ønskede at yttre sig, sattes Sagens Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 31 Stemmer.

Clausen: Jeg tillader mig at foreslaae Nedsættelsen af et Udvalg af 3 Medlemmer.

Da ellers Ingen paa Formandens Opfordring yttrede sig med Hensyn til dette Spørgsmaal om Udvalgs Nedsættelse, sattes under Afstemning, om et Udvalg skulde nedsættes, hvilket vedtoges eenstemmigt med 32 Stemmer.

Da Ingen med Hensyn til Medlemsantallet fremkom med noget andet Forslag end det alt fremsatte, ansaaes det som vedtaget, at Udvalget skulde bestaae af 3 Medlemmer.

Formanden: Vi gaae derefter over til den næste Sag paa Dagsordenen, som angaaer Udkast til Lov angaaende en Grund-